

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 567/2022-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Elenou Ľalíkovou, advokátkou, Podbrezovská 34, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 31 D 241/2007 po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 865/2016 z 2. februára 2017 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 31 D 241/2007 po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 865/2016 z 2. februára 2017 **boli porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume **1 500 eur**, ktoré **j e** Okresný súd Bratislava III **p o v i n n ý** zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Bratislava III **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **493,10 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 567/2022 z 19. októbra 2022 prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť sťažovateľky doručенú mu 12. októbra 2022, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 31 D 241/2007 (ďalej len „napadnuté konanie“). Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 7 750 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je ako jedna z dvoch dedičov účastníčkou konania o vyporiadanie dedičstva po svojom otcovi, ktoré sa začalo na okresnom súde 28. februára 2007 a dosiaľ nie je právoplatne skončené. Sťažovateľka uvádza, že v postupe okresného súdu sa vyskytujú obdobia absolútnej nečinnosti, ako aj nesústredenej činnosti, ktoré však vzhľadom na doterajšiu neprimeranú dĺžku súdneho konania (15 a pol roka, pozn.) nie je nutné bližšie špecifikovať. Okresný súd v priebehu napadnutého konania meritórne rozhodol uznesením č. k. 31 D 241/2007-633 z 5. októbra 2016, ktoré však bolo uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 CoD 2/2017 zo 14. augusta 2018 zrušené a vec bola súdu prvej inštancie vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Aktuálne okresný súd nariadil vo veci znalecké dokazovanie na účely ocenenia nehnuteľností patriacich do dedičstva, z čoho je podľa sťažovateľky možné usúdiť, že právoplatné skončenie veci sa v dohľadnej dobe nedosiahne. Napadnuté konanie trvá viac ako 15 rokov a hoci ide o vec patriacu do bežnej agendy všeobecných súdov, jeho celková dĺžka je podľa názoru sťažovateľky sama osebe extrémna. U sťažovateľky nejde len o morálnu, ale aj o materiálnu ujmu, pretože od smrti poručiteľa nevie reálne nadobudnúť svoj dedičský podiel (majetkové právo, pozn.) na mnohých nehnuteľnostiach patriacich do dedičstva, na ktoré si nárokuje pozostalá manželka poručiteľa.

3. Porušenie sťažovateľkou označených práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov bolo už predmetom rozhodovania ústavného súdu, ktorý nálezom č. k. II. ÚS 865/2016 z 2. februára 2017 konštatoval porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania v sume 546 eur. Túto skutočnosť sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti neuvádza.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

II.1. Vyjadrenie okresného súdu:

4. Okresný súd vo vyjadrení č. k. Spr. 459/2022 z 18. januára 2023 odkázal na stanovisko zákonnej sudkyne, ktorá uviedla, že súdny spis jej bol pridelený 16. februára 2021 z dôvodu zániku funkcie pôvodnej zákonnej sudkyne, ktorá vykonávala do decembra 2020 takmer výlučne dedičskú agendu v rozsahu 99 % nápadu, pričom iná agenda jej pridelená nebola. K vybavovaniu dedičskej agendy bola pridelená aj samostatná vyššia súdna úradníčka, ktorá po prerozdelení súdnych spisov vo februári 2021 bola odňatá a úkony v pridelených dedičských veciach vykonávali v stanovenom rozsahu vyšší súdni úradníci jednotlivých oddelení civilného úseku popri inej sporovej agende daného oddelenia. Do oddelenia 30D (prerozdelená dedičská agenda pre všetky súdne oddelenia) bola až 1. januára 2022 pridelená opäť vyššia súdna úradníčka Mgr. Dobrotová, ktorá sa na túto agendu špecializuje dlhodobo a ktorá vo veci vykonávala priebežne úkony súvisiace so znaleckým

dokazovaním, odvolaním a podľa pokynov sudcu aj s predložením veci odvolaciemu súdu. V čase prerozdelenia veci bol súdny spis z dôvodu podnetu na súdnu komisárku poverenú prejednaním dedičstva [REDAKOVANÉ] na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky. Spis jej bol fyzicky predložený 22. júna 2022 v súvislosti s odvolaním ďalšej dedičky proti uzneseniu okresného súdu o nariadení znaleckého dokazovania na určenie ceny vyporiadavaných nehnuteľností, pričom v ten istý deň dala vyššej súdnej úradníčke pokyn na predloženie veci odvolaciemu súdu (§ 374 ods. 4 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 396 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku).

4.1. Podľa zákonnej sudkyne okresný súd vo veci riadne koná v primeraných lehotách a v zmysle návrhov účastníkov, o čom svedčí aj priložený chronologický prehľad procesných úkonov. Rýchlejšiemu a plynulejšiemu konaniu bráni enormné preťaženie súdneho oddelenia, ktoré ako zákonná sudkyňa vybavuje, pri opakovanom prerozdelení spisov z iných súdnych oddelení, opakovaná výmena alebo nepridelenie vyššieho súdneho úradníka do súdneho oddelenia a tiež dlhodobé zlé pracovné podmienky sudcu aj z hľadiska stabilného a kvalifikovaného súdneho aparátu, ktorý je rovnako preťažený. Na uvedené nevyhovujúce pracovné podmienky opakovane upozorňuje predsedu okresného súdu (§ 30 ods. 4 a § 34 ods. 3 zákona 385/2000 Z. z. o sudcoch a príslušiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), keďže s ohľadom na daný stav oddelenia nie je objektívne schopná vybavovať pridelenú agendu tak, aby vo všetkých pridelených veciach súd konal plynulo a bez zbytočných prieťahov.

II.2. Replika sťažovateľky:

5. Sťažovateľka vo svojej replike z 29. januára 2023 obsahovo odkázala na znenie ústavnej sťažnosti. Uviedla, že okresný súd vo svojom vyjadrení nespochybňuje obsah podanej ústavnej sťažnosti, zákonná sudkyňa sa len obhajuje, prečo vec nie je ešte stále právoplatne skončená. Podstatou ústavnej sťažnosti nie sú výčitky voči teraz konajúcej sudkyňi, ale skutočnosť, že okresný súd nedokázal rešpektovať právo sťažovateľky na to, aby jej vec bola v primeranej dobe nielen prejednaná, ale aj právoplatne skončená.

6. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci [§ 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoÚS“)].

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

7. Hoci sťažovateľka poukazuje na celkovú neprimeranú dĺžku napadnutého konania, opomína pritom predchádzajúce rozhodnutie ústavného súdu v danej dedičskej veci. Ústavný súd preto k jej námietke týkajúcej sa existencie zbytočných prieťahov v postupe okresného súdu pristúpil k posúdeniu obdobia nasledujúceho po právoplatnosti nálezu č. k. II. ÚS 865/2016 z 2. februára 2017, teda od 24. apríla 2017 až dosiaľ (ďalej aj „posudzované obdobie“).

8. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry ústavného súdu vychádzajúcej z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) je účelom základného práva na prerokovanie veci

bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 304/2021, I. ÚS 444/2021, pozn.) odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu, ku ktorému dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

9. Pri posudzovaní otázky, či v okolnostiach konkrétneho súdneho konania došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou (m. m. III. ÚS 241/2017, I. ÚS 17/2022, rozsudky ESĽP vo veci Frydlander proti Francúzsku z 27. 6. 2000, č. 30979/96 a vo veci Záborský a Šmáriková proti Slovensku z 16. 12. 2003, č. 58172/00) zohľadňuje (1) právnu a faktickú zložitosť veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu a prihliada sa pritom aj na význam konania pre sťažovateľa.

10. K právnej a faktickej zložitosti veci sa už ústavný súd vyjadril v náleze č. k. II. ÚS 865/2016 z 2. februára 2017 (s. 21 odôvodnenia nálezu). Právnu zložitosť veci pritom nevidel, konštatoval však jej určitú zložitosť skutkovú spočívajúcu v tom, že okresný súd v niektorých obdobiach objektívne nemohol konať z dôvodu potreby vyriešenia vlastníckych vzťahov, ako aj v tom, že jeho rozhodovanie záviselo od výsledkov znaleckého dokazovania, ktoré bolo potrebné vzhľadom aj na správanie účastníkov nariadiť. Aj v období po právoplatnosti predchádzajúceho nálezu ústavného súdu sa napr. nemohlo riadne vykonať súdom nariadené znalecké dokazovanie (uznesenie č. k. 31 D 241/2007-915 z 25. februára 2020), keď znalcovi bola 24. októbra 2022 zmarená obhliadka nehnuteľnosti (č. l. 955 súdneho spisu), a tým aj spracovanie nového znaleckého posudku.

11. Vo vzťahu k správaniu sťažovateľky ústavný súd už vo svojom predchádzajúcom náleze č. k. II. ÚS 865/2016 z 2. februára 2017 konštatoval určitý negatívny podiel na neprimeranej dĺžke napadnutého konania (s. 21 – 22 odôvodnenia nálezu). V posudzovanom období ústavný súd na strane sťažovateľky už takú závažnú okolnosť, ktorá by negatívne ovplyvnila dĺžku napadnutého konania, nezistil.

12. Ústavný súd svojmu prieskumu podrobil aj postup notára ako súdneho komisára, keďže jeho činnosť sa v dedičskom konaní považuje za priamy výkon časti súdnej moci (napr. č. k. PL. ÚS 12/2019 zo 6. februára 2019, pozn.).

12.1. Z obsahu zapožičaného súdneho spisu ústavný súd zistil, že pojednávania nariadené súdnym komisárom na prejednanie dedičstva boli v posudzovanom období realizované v primeraných časových úsekoch s výnimkou ojedinelej nečinnosti zistenej v období od februára 2019 do októbra 2019 (8 mesiacov). Nečinnosť okresného súdu možno konštatovať po podanom odvolaní druhej dedičky proti uzneseniu č. k. 31 D 241/2007-915 z 25. februára 2020 (odvolanie z 13. marca 2020, č. l. 920 súdneho spisu), keď okresný súd predložil súdny spis krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní až 24. júna 2022 (zohľadňujúc obdobie opísané v bode 12.2 predstavuje nečinnosť okresného súdu 16 mesiacov).

12.2. Okresnému súdu objektívne bránilo vo veci konať aj to, že sa súdny spis opakovane nachádzal mimo jeho dispozície. Z dôvodu podaných opravných prostriedkov oboch dedičiek proti uzneseniu okresného súdu č. k. 31 D 241/2007-633 z 25. októbra 2016 sa súdny spis nachádzal do septembra 2018 na krajskom súde, ktorý uznesením č. k. 14 CoD 2/217-752 zo 14. augusta 2018 odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (obdobie 1 a pol

roka). Súdny spis bol predložený Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky z dôvodu prešetrenia postupu súdneho komisára v predmetnej veci na podnet druhej dedičky (od 4. januára 2021 do 13. októbra 2021, t. j. 10 mesiacov). Krajskému súdu bol súdny spis predložený i 24. júna 2022 na rozhodnutie o odvolaní druhej dedičky proti uzneseniu č. k. 31 D 241/2007-915 z 25. februára 2020 o ustanovení znalca. Toto uznesenie súdu prvej inštancie krajský súd uznesením č. k. 14 CoD 2/2022-941 zo 14. júla 2022 potvrdil (súdny spis vrátený 28. júla 2022, t. j. obdobie 1 mesiaca).

12.3. Okresný súd sa v posudzovanom období musel vysporiadať so zvýšenou procesnou aktivitou oboch dedičiek, pričom z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že sa snaží vo veci konať plynule. Od augusta 2022 okresný súd realizoval výlučne úkony administratívnej povahy (doručovanie návrhu na doplnenie otázok znalca druhou dedičkou z 19. augusta 2022, návrh druhej dedičky na upustenie od nariadeného znaleckého dokazovania, alternatívne na doplnenie otázok na ustanoveného znalca z 11. októbra 2022). Ustanovený znalec podal okresnému súdu 7. novembra 2022 písomné vyjadrenie o zmarení obhliadky nehnuteľnosti nariadenej na 24. október 2022 zo strany druhej dedičky, z ktorého vyplýva nemožnosť vypracovať nový znalecký posudok v zmysle pôvodného zadania. Sťažovateľka na uvedené oznámenie reagovala písomným podaním námietok z 10. novembra 2022. Aktuálny stav napadnutého konania tak nasvedčuje tomu, že právoplatné skončenie veci nemožno v dohľadnej dobe dosiahnuť.

12.4. Pokiaľ ide o postup okresného súdu od 24. apríla 2017, z vyjadrenia okresného súdu vyplýva, že na celkovú dĺžku konania má vplyv predovšetkým zaťaženosť príslušného súdneho oddelenia (body 4 – 4.1 odôvodnenia tohto nálezu, pozn.), predmetné tvrdenie je síce možno vnímať ako objektívne, na strane druhej ústavný súd dáva do pozornosti, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (I. ÚS 3/2020, I. ÚS 363/2020).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy:

13. Ústavný súd v súvislosti s námietkou sťažovateľky o porušení jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že časový horizont toho, kedy sa účastníkovi konania dostáva konečného rozhodnutia vo veci, je neoddeliteľnou súčasťou meradla celkovej spravodlivosti podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Čím je tento časový horizont dlhší, tým viac sa oslabuje kredibilita štátnej moci a špecificky moci súdnej. V súlade s judikatúrou ústavného súdu (III. ÚS 243/2017, III. ÚS 451/2017, II. ÚS 481/2017) v prípadoch extrémnych prietáhov v konaní dochádza k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov už samotnou dĺžkou súdneho konania, ktorá predlžuje stav právnej neistoty do takej miery, že sa právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (I. ÚS 39/00, I. ÚS 66/03, III. ÚS 113/07). Neprimeraná dĺžka konania sa potom priamo odráža v dôvere občana v štát, v jeho inštitúcie a v právo, čo je základnou podmienkou na fungovanie legitímneho demokratického a právneho štátu. Ignorovanie týchto princípov konajúcim súdom malo za následok porušenie práva na *fair* proces (čl. 46 ods. 1 ústavy) v jeho časovej dimenzii a aj preto ústavný súd deklaroval porušenie

základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu postupom okresného súdu v napadnutom konaní (bod 1 výroku tohto nálezu).

14. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť doterajšou neprimeranou dĺžkou napadnutého konania, ústavný súd poznamenáva, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu z týchto dôvodov však napriek tomu môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné prietahy (v konkrétnom prípade spôsobené dlhodobou nečinnosťou a nesústredenou činnosťou), ako aj celková doterajšia dĺžka preskúvaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmetu konania) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti – *denegatio iustitiae* (pozri m. m. IV. ÚS 242/07 – *a contrario*).

15. Ústavný súd s prihliadnutím na celkovú dĺžku napadnutého konania (viac ako pätnásť rokov bez právoplatného rozhodnutia) a zistenú nečinnosť okresného súdu v období po právoplatnosti predchádzajúceho nálezu č. k. II. ÚS 865/2016 z 2. februára 2017 dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k vzniku zbytočných prietáhov aj v posudzovanom období (bod 12.1 odôvodnenia tohto nálezu), a tým nielen k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale aj k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

16. Berúc do úvahy skutočnosť, že predchádzajúcim nálezom č. k. II. ÚS 865/2016 z 2. februára 2017 bol okresnému súdu uložený príkaz v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietáhov, ústavný súd tento príkaz opakovane neformuloval a v tejto časti návrhu sťažovateľky nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu). Na tomto mieste ústavný súd pripomína, že podľa § 396 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku okresný súd pri rozhodovaní dedičskej veci sťažovateľky v súlade s tzv. princípom ultraaktivity procesných predpisov síce postupuje podľa Občianskeho súdneho poriadku účinného do 1. júla 2016, ale i tak má k dispozícii nástroje na vymożenie uloženej povinnosti formou poriadkového opatrenia, ktorých použitie sa ústavnému súdu s ohľadom na doterajší priebeh napadnutého konania javí ako nevyhnutné.

IV.

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

17. Vzhľadom na konštatovanú nečinnosť okresného súdu, berúc do úvahy všetky okolnosti prípadu, ako aj objektívnu nemožnosť okresného súdu vo veci konať (bod 11.2 odôvodnenia tohto nálezu), majúc na pamäti, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 3 ústavy priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 500 eur a vo zvyšnej časti návrhu sťažovateľky nevyhovel (body 2 a 4 výroku tohto nálezu).

V.
Trovy konania

18. Ústavný súd vychádzal z obsahu sťažnostného spisu (§ 62 ZoÚS v spojení s § 251 a nasl. Civilného sporového poriadku) a sťažovateľke podľa § 73 ods. 3 ZoÚS priznal náhradu trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2022 (prevzatie, príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) v sume dvakrát po 193,83 eur a režijný paušál v sume dvakrát po 11,63 eur, t. j. spolu 410,92 eur [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“)]. Ústavný súd náhradu za repliku sťažovateľke nepriznal, pretože obsah doručeného stanoviska nepovažoval za taký, ktorý by prispel k bližšiemu objasneniu posudzovanej veci a v tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu). Trovy konania v sume 410,92 eur navýšené o 20 % daň z pridanej hodnoty, ktorej je právna zástupkyňa sťažovateľky platiteľom (§ 18 ods. 3 vyhlášky), tak predstavujú sumu celkom 493,10 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu